

תמרורים

אשה אחת בשרון

נבחרה ♦ בסיבוב הבחירות השני לרשויות המקומיות, לראש מועצת אנרייהודי שברון, זיוה בן-דרור (52), שהיתה בכך לאשה היחידה הער מרת כיום בראש רשות מקומית בארץ. בן-דרור, נציגת הליכוד, היא רור חמי-שי לילידי הארץ, מורה במיקצועה, אם לארבעה וכתא לחמישה, הנשואה לי-ישראל בן-דרור, לשעבר שחקן נבחרת הכדורגל הלאומית.

קצין בריטי בפולין

נחוג ♦ בתל-אביב, יוסף-הולדתו הי-85 של **שימון סאמט**, זקן עיתונאי ישראלי. סאמט, יליד פולין (ואביו של איש הארץ וירחון רץ, פוליטיקה, גיד-עון סאמט) החל את דרכו העיתונאית כעורך עיתון-תלמידים ואם כי כיום הוא כותב בהארץ בלבד, הוא כתב בעבר גם בדבר וגם בהעולם הזה (עוד) בגילגולו הראשון, עת נקרא 9 בערב). הוא נודע במיוחד בספריו, שבהם ריזוח על רישמי מסעותיו העיתונאיים ביותר מ-20 ארצות, כרוגמת פולין אחרי השואה, שאליה הגיע, מיחופש קצין

חל אבנתי, העולם הזה

עיתונאי סאמט

הבן בעיקבות האב בריטי, על סיפונה של אוניית-פחם, ואת שראה העלה בספר שהיה לרבי-מכר: בבואי למחרת.

מיגרל בתל-אביב

נפטך ♦ בתל-אביב, בגיל 65, **רפי בלומנפלד** אחד האדריכלים הי-מבוקשים בארץ. בלומנפלד, יליד גר-מניה ואחד משלושת ילדיו של מנהיג ציוני גרמניה ערב עלות הטרלר לשלי-טון, יהודה קורט בלומנפלד, עלה ארצה בגיל תשע, היה בנעוריו אלוף הארץ בטניס, התגבר לצבא הבריטי של מיל-חמת-העולם, ומשנפצע בחזית איטליה ופונה ללונדון, החל לומד שם אדריכל-לות, מיקצוע שאיפשר לו להשאיר את חותמו על נוף הארץ. הוא עיצב בנייני-ציבור רבים (בין השאר: בית-החולים הדסה בירושלים; בניין העירייה ומי-דל שלום בתל-אביב), מה שלא מע ממנו לעסוק גם בעיצוב פרויקטים קטנים יותר, כחווילתו התל-אביבית של התעשיין אברהם (שטחי' כרמל) שפירא או אולסהמליאה של הכנסת בירושלים.

ירושלמי באירופה

נפטך ♦ בתל-אביב, בגיל 83, **יהושע לוי**, מי שהיה, בשנות ה-60, גיבור הסתררות-העונבים. לוי, דור שביעי לילידי ירושלים, יוצאי ליטא שעלו ארצה ב-1806 במיגרת עליית תלמידיו של הגאון רבי אליהו מוילנה (ההנרא), היה עסקן מיפלגת-העבודה עוד בגילגוליה הראשונים, וכבר בגיל 20 שימש מזכיר-המיפלגה (אז: הפועל הצעיר) בירושלים. לכס גיבור-ההסתרות הגיע אחרי מילכול תפקידים, ביניהם זה של נציג הסוכנות היהודית באירופה שאחרי השואה וזה של המז-כיר הכללי של הסתררות הפקידים, המסונפת להסתררות הכללית.

* מושבה בת 6000 תושבים. עד נוסדה לפני 57 שנים והקרויה על שם מחיה הלשון. אליעזר בן-יהודה: א. בן-יהודה.

יוסף קשיש

מורה קשיש (מימין, עם) פרקליטו צבי רוזנברג) חולה סרטן. גרונו שוסע בניתוח. הוא אינו נראה כרוצח

צבי הכהן ביקשו מהנאשם להתמקד באירועים הרלוונטיים למישפט. **סיפר שישון:** בעשור הרביעי לנישואינו עברתי ניתוח במיתריהקול, כ-1985. וכאן קבור הכלב. כושרהדיבור המוגבל שלי השפיע על יחסי עם אשתי. משך 30 שנה התגרנו על כל הבעיות בעזרת שיכנוע, הסברה וריבוי. התיקשות היתה העיקר. כאשר אבד לי הקול, נותרתי בלי נשק. נתקלתי בקיר אטום. אשתי לא רצתה לקרוא את מה שכתבתי לה, לא רצתה להסתכל בי כאשר ניסיתי לכטא מילים בשפתי. היא רצתה רק להיפטר ממני, לסלק אותי בכל מחיר. יכולתי או לנהל תיקשות רק בעזרת כתיבה, מכיוון שטרם למרתי לדבר בעזרת הוושט. אבל היא סירבה

אלי דסה, העולם הזה

גם קשישים רוצחים

לקרוא, ואני נכנעתי ונכנסתי לדיכאון. הסיפור הפסיכיאטרי שלי מתחיל ב-1969, כאשר ביקשתי לשחרר אותי מהעבודה. רופא-המישפחה המליץ ש-אשתף בשיתוף, בבית-חולים עלוד חו, מכיוון שחשב שיש לי בעיות בריאות פסיכוסומטיות. לא ידעתי אז מה זה שלווחה. אני אוהב לשוחח והלכתי לי לתומי. הייתי בקבוצה, שר חתנו על דא ועל הא, בסוף נכתב על כל אחר דות, והתברר לי, יותר מאוחר, שנכתב עלי שאני כפייתי.

הייתי מטופל שם רק במשך כמה חודשים, ומאז לא היה לי כל טיפול פסיכיאטרי.

אלרגיה לפסיכיאטרים

שנה לפני המיקרה הטראגי קי-בלתי התקפת-עצבים ראשונה. ניצרת את אשתי. זו היתה התקפה בלתי-רצונית. ההתקפה הראשונה הי-תה בדצמבר 1986. הבן שלי והמישפחה אמרו אז שאני זקוק לפסיכיאטר. אבל יש לי אלרגיה לפסיכיאטרים. מפני שהמיסמר, שנכ-תב עליו בבית-החולים שנווחה ושנש-לח לרופא-המישפחה, נוצל לרעה עלי-ידי המנוחה. היא עבדה באותה מרפאה כאחות, והיא נטלה את המיסמר ועשתה בו שימוש בתביעת-הגירושין שלנו. על כן התגדרתי לטיפול בכל תוקף. הצעת שכל המישפחה תלך, שהיה לנו טיפול מישפחתי, ולא רק טיפול עברי. הרגשתי את עצמי שפוי לגמרי, ולא רייתי צורך בטיפול. חששתי שבעיבות טיפול כזה אמצא את עצמי מאושפז בבית-חולים לחולי-נפש. כן, במישפחתי היו מיקרים של (המשמר בעמוד 31) **אילנה אלון**

לבית-המישפט על חייו, הוא נשמע כאיוב. כליכך הרכה תחלואים ומצור קות, בעיות בריאותיות ונפשיות עברו על הגבר, שאין כל פלא שהוא נראה זקן כליכך. משרות-המילואים צדה'ל שוחרר בגיל 40, בגלל בעיות-עצבים. מאז התגבר לשרות. באותה תקופה לקה גם

הוא מילא בקבוק בבנוז, הכין אפרורים, נטל מכשיר-מתכת כנד — וכך הוא המתין לבוא אשתו

במחלת-עור. פצעים קשים כיסו את גופו, והוא פנה לרופא. הוא אושפז בבית-חולים, מאחר שהיה חשש כי ידבק את כל בני לשנת מנוחה. אבל לא חלה בגסטריטיס (מחלת קיבה), והיה לכור בלחץ מישפחתי וסביבתי קשה. ששון: "פטרתי את הבעייה, ביקשתי מהמפקח לצאת לשנת מנוחה. אבל לא יכולתי להישאר בלי עבודה. הלכתי מיוזמתי למסדהכנסה ועברתי שם אר-בע שנים. אז רייתי עצמי שוב כשיר לחזור לעבודה כמורה, פניתי לוועדה והם קיבלו אותי. אלא שבעיני ביורוקראט אחד כי משרד-החינוך זה לא מצא חן, והוא אמר לי שלא אוכל לחזור לעבוד בבית-הספר בכפר-סבא, אלא רק להיות ממ-לא-מקום בכל מיני ישובים מרוחקים. ב-1978 היתה תביעת-גירושין ביני וביני אשתי. אני מצטער שאני לא הולך בסדר כרונולוגי, אמר הנאשם לביתי המישפט. השופטים מנחם אילן, שושנה ברמן

הגיעו לדירה הנוערת מכביהאש, ש-הוועקו עליידי שכנים. **אדם בלי קול** **מיקרא בתל-אישום** נורא כזה מצטייר בדימיון גבר אלים, ביריון גרל-מידות, שאש בורקת בעיניו. אולם

הגילו לדירה הנוערת מכביהאש, ש-הוועקו עליידי שכנים. **אדם בלי קול** **מיקרא בתל-אישום** נורא כזה מצטייר בדימיון גבר אלים, ביריון גרל-מידות, שאש בורקת בעיניו. אולם הבעל ידע כי אשתו מסיימת את עבודתה בצהריים, ותחזור הביתה בש-עה 12 וחצי. הוא נטל בקבוק טיפולוקס, מילא אותה בכנזין, הכניס לתוכו מיכל-גאז, והניחו מתחת לכיור במיטבה. חוץ מזה נטל עלי כנר, עשוי מתכת, ששי-מש כקישוט בסלון, ושם אותו בכיס מעילו. אחר-כך הניח על השולחן קופסת-גפרורים. אז ישב וכתב מיכתב, שבו פירט את נימוקיו לרוצח. כאשר חזרה האשה בצהריים הביתה, הודיעה לו סופית על כוונתה להתגרש ממנו. הוא נעל את דלת-הכניסה מכפי-נים, וכאשר היפנתה את גבה אליו כרי-לטלפן לעורך-דינה, הלם בראשה תשע פעמים בפליה-מתכת שהוציא מכיסו. האשה נפלה לארץ, מתבוססת בדמה ומחוסרת-הכרה. הבעל הביא תגורה של חלוקה-הרצחה שלו, ליפף את צווארה וחקק אותה למוות. אחרי כל זה הוציא את מכשיר הטיפולוקס מתחת לכיור, התיז בנוזין על האשה והצית גפרור. על הגופה השליך את ארנק של האשה ואת מיסמכיה. אז חזיר את הטיפולוקס למקומו ויצא מהבית הנוער, ררך הרי-לת האחרית.

הבעל ידע כי אשתו מסיימת את עבודתה בצהריים, ותחזור הביתה בש-עה 12 וחצי. הוא נטל בקבוק טיפולוקס, מילא אותה בכנזין, הכניס לתוכו מיכל-גאז, והניחו מתחת לכיור במיטבה. חוץ מזה נטל עלי כנר, עשוי מתכת, ששי-מש כקישוט בסלון, ושם אותו בכיס מעילו. אחר-כך הניח על השולחן קופסת-גפרורים. אז ישב וכתב מיכתב, שבו פירט את נימוקיו לרוצח. כאשר חזרה האשה בצהריים הביתה, הודיעה לו סופית על כוונתה להתגרש ממנו. הוא נעל את דלת-הכניסה מכפי-נים, וכאשר היפנתה את גבה אליו כרי-לטלפן לעורך-דינה, הלם בראשה תשע פעמים בפליה-מתכת שהוציא מכיסו. האשה נפלה לארץ, מתבוססת בדמה ומחוסרת-הכרה. הבעל הביא תגורה של חלוקה-הרצחה שלו, ליפף את צווארה וחקק אותה למוות. אחרי כל זה הוציא את מכשיר הטיפולוקס מתחת לכיור, התיז בנוזין על האשה והצית גפרור. על הגופה השליך את ארנק של האשה ואת מיסמכיה. אז חזיר את הטיפולוקס למקומו ויצא מהבית הנוער, ררך הרי-לת האחרית. הוא נעצר כאשר ישב בבית-החולים מאיר, הקרוב לביתו, ורשם את מה שעשה. את המכתב מסר לאחות, שהועיקה את המישטרה. בינתיים כבר